

Sygnatura akt II Ca 1310/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 8 października 2014 r.

Sąd Okręgowy w Krakowie Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Lucyna Rajchel
Sędziowie:	SO Katarzyna Serafin-Tabor (sprawozdawca) SR (del.) Anna Krawczyk
Protokolant:	Krystyna Zakowicz

po rozpoznaniu w dniu 8 października 2014 roku w Krakowie

na rozprawie

sprawy z powództwa K. K. i A. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji strony pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie

z dnia 26 marca 2014 roku, sygnatura akt I C 1691/12/K

1. zmienia zaskarżony wyrok w zakresie punktu I w ten sposób, że nadaje mu brzmienie:

„I. zasądza od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. na rzecz powodów K. K. i A. S. solidarnie kwotę 69.260,28 zł (sześćdziesiąt dziewięć tysięcy dwieście sześćdziesiąt złotych dwadzieścia osiem groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 64.734,28 (sześćdziesiąt cztery tysiące siedemset trzydzieści cztery złote dwadzieścia osiem groszy) od dnia 25 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 4.526 (cztery tysiące pięćset dwadzieścia sześć) złotych od dnia 5 marca 2014 roku do dnia zapłaty; oddalając powództwo w pozostałym zakresie”;

2. dalej idącą apelację oddala;

3. zasądza od strony pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 1.800 zł (tysiąc osiemset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 1310/14

UZASADNIENIE

Powodowie A. S. i K. K. domagali się zasądzenia na ich rzecz solidarnie od strony pozwanej Towarzystwa (...) S.A. w W. kwoty 69.260,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenia kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazali, że w dniu 19 listopada 2011 roku w B. doszło do kolizji pojazdu powodów z pojazdem marki R. (...) oraz, że pojazd ten jadąc ulicą podporządkowaną nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu ulicą z pierwszeństwem przejazdu pojazdowi powodów, w wyniku czego ich pojazd uderzył w prawy bok samochodu marki R.. Argumentowali, że sprawca kolizji miał wykupioną polisę OC u strony pozwanej oraz, że zwrócili się do niej z wnioskiem o wypłatę odszkodowania, jednak strona pozwana odmówiła jak również, że ich samochód był samochodem wysokiej klasy, dwuletnim i w wyniku kolizji uległa obniżeniu tzw. wartość handlowa pojazdu.

Strona pozwana Towarzystwo (...) S.A. w W. wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów solidarnie na swoją rzecz kosztów procesu według norm przepisanych zarzucając, że część śladów z samochodów biorących udział w kolizji można uznać za przystające do siebie jedynie obszarowo.

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 69.260,28 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 25 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty (punkt I), zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 7.381 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (punkt II) oraz nakazał ściągnąć od strony pozwanej na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Krakowa - Krowodrzy w Krakowie kwotę 33 zł tytułem zwrotu kosztów wynagrodzenia biegłego (punkt III).

Wyrok ten zapadł w następującym stanie faktycznym:

Powodowie są współwłaścicielami samochodu marki S.. Sprawa kolizji miał wykupioną polisę OC u strony pozwanej (okoliczność bezsporna). W dniu 19 listopada 2011 roku w B. około godziny 23 doszło do kolizji pojazdu powodów marki S. nr rej. (...) z pojazdem marki R. (...) nr rej. (...). Kierownicą samochodu S. była powódka K. K., która jechała do K. wraz z mężem, który siedział obok niej, z prędkością w ich odczuciu 50 km/h. Było wówczas zimno. Kierujący samochodem marki R. (...) D. P. jechał od strony lotniska B. i chciał skrócić w lewo w kierunku A.. Kierujący pojazdem marki R. (...) na skutek swego błędu jadąc ulicą podporządkowaną nie ustąpił pierwszeństwa przejazdu jadącemu ulicą z pierwszeństwem przejazdu pojazdu S., w wyniku czego pojazd S. uderzył w prawy bok pojazdu R. na wysokości między przednim a tylnym jego kołem. Przy uderzeniu był huk i wydzielił się nieprzyjemny zapach, a z poduszek w samochodzie wydzielila się substancja drażniąca gardło. W wyniku tego zdarzenia w samochodzie powodów widoczne wówczas w chwili po zdarzeniu było rozbicie przodu samochodu, porysowanie zderzaka przedniego, wystrzeliły poduszki i był kurz, rozbiła się tylna szyba a samochód R. na skutek uderzenia wygiął się. W chwili zdarzenia dach samochodu marki S. był zamknięty, a pałaki kapotażowe zagłóweków siedzeń tak jakby wyszły przed przednią szybę. Kierujący samochodem marki R. wykonywał manewr zmiany kierunku jazdy, natomiast kierująca samochodem S. jechała od jego prawej strony. Zgodnie z przepisami (...), kierujący samochodem R. był zobowiązany do ustąpienia pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki S.. Brakiem ustąpienia pierwszeństwa przejazdu spowodował stan zagrożenia w ruchu lądowym. W wyniku zdarzenia w samochodzie marki S. został uszkodzony: zderzak przedni, amortyzator zderzaka przedniego, krata wlotu powietrza, pokrywa komory silnika, refraktory, szyba tylna, poduszki powietrzne, poprzeczka przednia dolna, pałaki kapotażowe tylne, a w samochodzie marki R.: próg prawy, drzwi prawe przesuwane, podłoga po stronie prawej, poszycie ściany prawej tylnej, słupki prawy (...), skrzynia biegów. Występuje statyczna korelacja uszkodzeń wysokościowych samochodów. Mogło się tak zdarzyć, że pałaki kapotażowe były wcześniej uszkodzone i w chwili zdarzenia nastąpiła ich aktywacja. Odczuwalna prędkość samochodu jest odczuciem subiektywnym. Ubytek wartości pojazdu zgodnie z zastosowaną w opinii formułą można liczyć do szóstego roku eksploatacji danego pojazdu. Przy drugim ubytku wartości samochodu można również zastosować tę samą formułę stosując korektę ubytku wartości rynkowej pojazdu ze względu na wcześniejsze uszkodzenia. Wartość rynkowa pojazdu przed powstaniem uszkodzeń wyniosła kwotę 92.500 zł brutto. Wartość naprawy pojazdu wyniosła kwotę 64.134,28 zł brutto. Ubytek wartości rynkowej pojazdu wyniósł kwotę 4.526 zł. Powodowie zwrócili się do strony pozwanej z wnioskiem o wypłatę odszkodowania, jednak strona pozwana pismem z dnia 28 grudnia 2011 roku odmówiła wypłaty odszkodowania. Powodowie zlecili wykonanie kompleksowej opinii

w zakresie ustalenia, czy doszło do zdarzenia oraz ustalenia kosztów naprawy pojazdu powodów specjalście T. K. a koszt sporządzenia tej opinii wyniósł kwotę 600 zł.

Sąd Rejonowy powyższe ustalenia faktyczne poczynił w oparciu o dokumenty, opinię biegłego oraz zeznania świadków M. K. i D. P. oraz zeznania powódki K. K..

Sąd Rejonowy powołując art. 822 § 1 i 2 k.c. oraz art. 361 § 2 k.c. wskazał, że ze stanu faktycznego sprawy wynika, iż kierujący pojazdem marki R. nie ustąpił pierwszeństwa pojazdowi powódki czym spowodował stan zagrożenia w ruchu lądowym oraz, że wartość rynkowa pojazdu powodów przed powstaniem szkody wyniosła kwotę 92.500 zł brutto zaś wartość naprawy tego pojazdu wyniosła kwotę 64.134,28 zł brutto natomiast ubytek wartości rynkowej pojazdu wyniósł kwotę 4.526 zł. Ponadto powodowie ponieśli koszt w wysokości 600 zł w związku ze zleceniem sporządzenia prywatnej opinii dotyczącej wysokości kosztów naprawy samochodu. W związku z powyższym Sąd Rejonowy za zasadne w całości uznał żądanie powodów. O odsetkach ustawowych orzekł Sąd Rejonowy na podstawie art. 481 §§ 1 i 2 k.c., zaś o kosztach procesu w oparciu o art. 98 k.p.c.

Apelację wniosła strona pozwana zaskarżając wyrok w całości i zarzucając mu:

- naruszenie art. 233 k.p.c. polegające na braku wszechstronnego i wnikliwego rozważania zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz ocenie dowodów w sposób niezgodny z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego, w szczególności w zakresie wzajemnie wykluczających się ustaleń biegłego odnośnie okoliczności zdarzenia, przyjęcia za podstawę wyrokowania statycznych, a nie dynamicznych korelacji uszkodzeń w pojazdach S. i R. (...) jako podstawy do przyjęcia zaistnienia zdarzenia o skutkach wskazywanych przez powodów, uwzględnienia w zakresie zasądzonej kwoty zwrotu za elementy, które nie mogły ulec uszkodzeniu w okolicznościach podawanych przez powodów, niewyjaśnienia istotnych wątpliwości w sprawie w świetle opinii prywatnej pozwanego, ustaleń biegłego sądowego, twierdzeń powodów zgłaszanych na etapie likwidacji szkody i całkowitego ich pominięcia, usytuowania pojazdów S. i R. (...) względem siebie przy ruchu obu pojazdów;

- naruszenie art. 277 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. poprzez niezobowiązanie biegłego do przedstawienia szczegółowego wyliczenia odnośnie przyjętego przez niego ubytku wartości pojazdu;

- naruszenie art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu wyroku w jakim zakresie Sąd poszczególnym dowodom, na podstawie których ustalił stan faktyczny, dał wiarę, a w jakim zakresie nie dał im wiary i z jakiego powodu, w szczególności odnośnie opinii inż. P. W. zalegającej w aktach szkody, oświadczeń uczestników kolizji składanych na etapie postępowania likwidacyjnego, ustaleń biegłego sądowego o niemożności zaistnienia zdarzenia i poszczególnych uszkodzeń w okolicznościach podawanych przez powódkę;

- błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia polegający na przyjęciu, że powodowie doznali szkody wskutek zdarzenia z pojazdem ubezpieczonym u strony pozwanej w okolicznościach podawanych przez powodów pomimo, że z treści opinii biegłego sądowego wynika, że uszkodzenia pojazdów korelują ze sobą w układzie statycznym bez odniesienia do układu dynamicznego, kiedy oba pojazdy pozostawały w ruchu, że przy wskazywanych prędkościach przez kierującą uszkodzonym pojazdem powódkę nie występuje korelacja zakresowa uszkodzeń pojazdów, że aktywowanie pałąków kapotażowych jest znikomo mało prawdopodobne w przedmiotowych okolicznościach, a w ramach zasądzonej kwoty uwzględniona i koszt pałąków kapotażowych, przyjęcie ubytku wartości pojazdu mimo wcześniejszego kolizyjnego uszkodzenia pojazdu;

- naruszenie art. 822 § 1 i 2 k.c., art. 631 § 2 k.c., art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 5 k.c. poprzez błędne zastosowanie i przyjęcie, że strona pozwana odpowiada za szkodę w pojeździe S. i szkoda ta wyniosła 69.260,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 25 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty.

Podnosząc powyższe zarzuty domagała się zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa i zasądzenia kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację powodowie wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenia na swoją rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy dodatkowo ustalił, że:

W dniu 5 marca 2014 roku strona pozwana złożyła odpowiedź na pismo powodów, w którym rozszerzyli oni żądanie pozwu o zapłatę kwoty 4.526 zł.

dowód: pismo (k. 271)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja skutkowałą częściową zmianą zaskarżonego wyroku.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy akceptuje ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy i przyjmuje je za podstawę rozstrzygnięcia apelacyjnego. Za bezzasadny uznać należy zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Podkreślić wypada, że skuteczne zarzucenie Sądowi Rejonowemu, że poczynił nieprawidłowe ustalenia faktyczne wymagałoby wykazania, że oceniając materiał dowodowy sprawy uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego. Jedynie bowiem te przesłanki mogą być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ta dokonana przez sąd pierwszej instancji. Jak to zaznaczone zostało przykładowo w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 16 grudnia 2005 roku (sygn. akt III CK 314/05) – reprezentatywnym dla jednolitej linii orzecznictwa w tym przedmiocie – „do naruszenia przepisu art. 233 § 1 k.p.c. mogłoby dojść tylko wówczas, gdyby skarżący wykazał uchybienie podstawowym regułom służącym ocenie wiarygodności i mocy poszczególnych dowodów, tj. regułom logicznego myślenia, zasadzie doświadczenia życiowego i właściwego kojarzenia faktów”. Sąd Okręgowy stoi na stanowisku, że strona pozwana w żaden sposób nie podważyła oceny materiału dowodowego przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy i poczynionych w oparciu o jej wyniki ustaleń faktycznych podejmując w tym zakresie tylko polemikę z tymi ustaleniami. Zaznaczyć również należy, że Sąd Rejonowy w uzasadnieniu szczegółowo wskazał w oparciu o jakie dowody zrekonstruował stan faktyczny sprawy i dlaczego obdarzył je walorem wiarygodności. W oparciu o treść uzasadnienia możliwe jest odczytanie motywów, którymi kierował się Sąd Rejonowy wydając zaskarżony wyrok a w konsekwencji poddanie tego rozstrzygnięcia kontroli instancyjnej. Wobec tego nie sposób skutecznie czynić Sądowi Rejonowemu zarzutu obrazy art. 328 § 2 k.p.c. Odnośnie opinii P. W. (k. 91) zauważyć trzeba, że jest to prywatna ekspertyza sporządzona na zlecenie strony pozwanej i w związku z tym nie jest dowodem z opinii biegłego sądowego w rozumieniu art. 278 k.p.c. lecz jedynie twierdzeniem strony chociaż popartym wiedzą specjalną (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 17 stycznia 2014 roku, V ACA 629/13, niepubl. (...) LEX nr 1428100). Z tej przyczyny Sąd Rejonowy nie miał obowiązku wzięcia jej pod uwagę przy ustaleniu faktów w sprawie a następnie oceny zasadności żądania powodów. Ze zgromadzonego natomiast w sprawie materiału dowodowego w postaci zeznań powódki i świadków w tym sprawcy zdarzenia, a także z opinii biegłego sądowego P. S. wynika, że szkoda w pojeździe powodów powstała w okolicznościach przez nich wskazanych. Zgodzić należy się z apelacją, że w opinii biegły P. S. zawarł stwierdzenie, że „ze statycznego punktu widzenia nie ma przesłanek do negowania zaistnienia zdarzenia w okolicznościach deklarowanych w materiale dowodowym” (k. 240). Jednocześnie odnośnie aspektu dynamicznego przebiegu zdarzenia biegły stwierdził, że „w przypadku poruszania się kierującej samochodem S. z prędkością zderzeniową wynoszącą około 50 km/h, zakres uszkodzeń pojazdów nie koreluje ze sobą i daje to podstawy do zanegowania zdarzenia” (k. 241). Jednakże zauważyć należy, że powódka (k. 214) oraz świadek M. K. (k. 207) podając prędkość z jaką poruszał się samochód S. wskazali na wartość 50 km/h przy czym podkreślili, że wartość ta podana została w „ich odczuciu”. Jest to zatem jedynie ich subiektywne przekonanie, że w momencie zdarzenia jechali z prędkością 50 km/h. Biorąc pod uwagę całokształt materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, w szczególności zbieżne ze sobą zeznania powódki oraz świadka D. P. odnośnie okoliczności kolizji a także wnioski opinii biegłego, że ze statycznego punktu widzenia nie ma podstaw do zanegowania zaistnienia niniejszego zdarzenia, uznać należy, że powodowie udowodnili, że zdarzenie to miało rzeczywiście miejsce. Wprawdzie biegły w opinii uzupełniającej wskazał „w tym konkretnym przypadku aktywowanie pałaków kapotażowych jest praktycznie niemożliwe” (k. 264) jednakże nie można wykluczyć, że wcześniej były one już

uszkodzone i w chwili zdarzenia nastąpiła ich aktywacja. Zatem jedynie ta okoliczność nie może być przeciwstawiana wynikom całokształtu materiału dowodowego sprawy. Za bezzasadny uznać należało również zarzut naruszenia art. 277 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. i art. 286 k.p.c. albowiem biegły w swej opinii dokonał wyceny zakresu uszkodzeń pojazdu powodów. Nie złożył on szczegółowego wyliczenia jednakże bazując na prywatnej ekspertyzie T. K. za prawidłowe uznał wskazane przez niego wartości poszczególnych uszkodzonych części samochodu. Tym samym wykonał on w pełni polecenie Sądu Rejonowego. Odnośnie ustalenia ubytku wartości pojazdu podzielić należy wnioski opinii biegłego w tym zakresie a nadto wskazać należy, że biegły ustosunkował się do zarzutów do opinii pisemnej zgłoszonych zarówno przez powodów jak i stronę pozwaną. Strona pozwana została zawiadomiona o terminie rozprawy w czasie, której biegły opiniował ustnie w związku z czym mogła stawić się i zadawać biegłemu pytania w celu uzyskania odpowiedzi na stawiane przez nią pytania. Skoro ze sposobności tej nie skorzystała nie ma możliwości aktualnie kwestionować wniosków opinii biegłego. Niezależnie od powyższego biegły w opinii ustnej złożonej na rozprawie w dniu 14 lutego 2014 roku (k. 265) wskazał sposób w jaki ustalił ubytek wartości pojazdu powodów w związku z przedmiotową kolizją. Biorąc pod uwagę, że materiał dowodowy zgromadzony w sprawie był wystarczający do wydania merytorycznego rozstrzygnięcia Sąd Okręgowy oddalił wniosek strony pozwanej o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego uznając jego przeprowadzenie za zbędne. Sąd Okręgowy za zasadny uznał zarzut naruszenia prawa materialnego, a to art. 481 k.c. w zakresie zasądzenia odsetek ustawowych od dochodzonego przez powodów żądania. Wskazać należy, że pierwotnie powodowie dochodzili od strony pozwanej zapłaty 64.731,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 25 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty. Jednakże w dniu 19 lutego 2014 roku (k. 268) powodowie rozszerzyli żądanie pozwu o zapłatę kwoty 4.526 zł przy czym odpowiedź na to pismo wnieśli w dniu 5 marca 2014 roku. Wobec tego uznać należy, że odnośnie zapłaty kwoty 4.526 zł strona pozwana pozostawała w opóźnieniu od dnia 5 marca 2014 roku. Stąd też Sąd Okręgowy ostatecznie zasądził od strony pozwanej na rzecz powodów solidarnie kwotę 69.260,28 zł, przy czym odsetki ustawowe zasądził od kwoty 64.731,28 zł od dnia 25 grudnia 2011 roku do dnia zapłaty, natomiast od kwoty 4.526 zł od dnia 5 marca 2014 roku do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie, tj. dotyczącym odsetek ustawowych od kwoty 4.526 zł od dnia 25 grudnia 2014 roku do dnia 4 marca 2014 roku Sąd Okręgowy powództwo oddalił jako bezzasadne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok - punkt 1 sentencji. W pozostałym zakresie Sąd Okręgowy apelację oddalił na podstawie art. 385 k.p.c. uznając, że nie ma podstaw do dalszej korekty rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego - punkt 2 sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł Sąd Okręgowy na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. mając na uwadze, że strona pozwana postępowanie apelacyjne wygrała jedynie w niewielkim zakresie dotyczącym odsetek ustawowych. Na zasądzoną kwotę 1.800 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika powodów będącego radcą prawnym ustalone zgodnie z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013r., poz. 490).